

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 290/2025
29.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ и ВВ, сви их ..., чији је заједнички пуномоћник Драган Пантић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Велико Градиште” а.д. из Великог Градишта, чији је пуномоћник Александар Ђорђевић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 387/24 од 08.09.2024. године, у седници одржаној 29.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против става другог изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 387/24 од 08.09.2024. године (преиначујући део).

Образложење

Пресудом Основног суда у Великом Градишту П1 10/23 од 27.11.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца АА да се обавезе тужени да му на име накнаде за коришћење приватног аутомобила у службене сврхе за дане у периоду од 05.01.2015. године закључно са 04.05.2016. године исплати појединачне месечне износе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом, у висини на начин ближе одређен овим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца АА, да се обавезе тужени да му на име накнаде за неисплаћену солидарну помоћ за 2018. годину исплати износ од 41.800,00 динара са припадајућом законском затезном каматом од 01.01.2019. године па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца ББ, да се обавезе тужени да му на име накнаде за неисплаћену солидарну помоћ за 2018. годину исплати износ од 41.800,00 динара са припадајућом законском затезном каматом од 01.01.2019. године па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца ВВ, да се обавезе тужени да му на име накнаде за неисплаћену солидарну помоћ за 2018. годину, исплати износ од 41.800,00 динара са припадајућом законском затезном каматом од 01.01.2019. године па до коначне исплате. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца ВВ, да се обавезе тужени да му на име накнаде за коришење приватног аутомобила у службене сврхе за дане у периоду од 07.01.2015. године закључно са 30.06.2016. године исплати појединачне месечне износе наведене у овом ставу изреке,

са законском затезном каматом у висини на начин ближе одређен тим ставом изреке пресуде. Ставом шестим изреке, обавезани су тужиоцу да туженом солидарно накнаде трошкове парничног поступка од 364.536,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 387/24 од 08.09.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена пресуда Основног суда у Великом Градишту П1 10/23 од 27.11.2023. године, у делу става првог изреке, којим је одбијен тужбени захтев тужиоца АА којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде за коришћење приватног аутомобила у приватне сврхе у периоду од 01.05.2015. године до 15.01.2016. године у периоду од 12.04.2016. године до 24.05.2016. године исплати појединачне месечне износе ближе одређене у овом делу става изреке, у делу става петог изреке којим је одбијен тужбени захтев тужиоца ВВ да се обавезе тужени да му на име накнаде за коришћење приватног аутомобила у приватне сврхе у периоду од 07.01.2005. до 12.01.2016. године у периоду од 30.03.2016. до 30.06.2016. године исплати појединачне месечне износе ближе одређене овим делом става петог изреке, у ставовима другом, трећем и четвртном изреке. Ставом другим изреке преиначена је пресуда Основног суда у Великом Градишту П1 10/23 од 27.11.2023. године у преосталом делу става првог и петог изреке и у ставу шестом изреке, тако што је тачком један обавезан тужени да тужиоцу АА на име накнаде за коришћење приватног аутомобила у службене сврхе за период од 02.02.2016. закључно са 16.03.2016. године па тужиоцу ВВ по истом основу за период од 03.02.2016. године до 17.03.2016. године исплати, износе ближе означене у том ставу изреке са законском затезном каматом ближе одређене у тачки 1 и 2 изреке све до појединачног доспећа сваког износа посебно па до коначне исплате. Тачком 3 обавезани су тужени да тужиоцима исплате 158.644,90н динара, а на име трошкова поступка.

Против преиначујућег дела правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, у односу на преиначујући део пресуде због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правноснажну пресуду у побијаном делу сходно одредби члана 408. ЗПП-а („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП-а на које Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу су били у радном односу код туженог. Тужилац АА и ББ су радили на радном месту „...“, а тужилац ВВ је био у радном односу код туженог од 01.07.2015. године на радном месту „...“. Тужилац ВВ је користио сопствено возило у службене сврхе у периоду од 07.01.2015. године до 30.06.2016. године и то возило марке пежо Тужилац АА је због описа радног места користио сопствено возило од 05.01.2015. до 04.05.2016. године и то возило марке мерцедес и југо. Возило је коришћено у складу са Правилником о накнади за употребу сопственог возила у службене сврхе број 1400 од 28.10.2013. године, а након овог периода су са туженима дана 23.03.2016. године тужиоци закључивали посебне уговоре за коришћење приватног аутомобила у службене сврхе и то АА уговор број .. а ВВ уговор број .. . Правилником о накнади за употребу сопственог аутомобила у службене сврхе број 1004 од 28.10.2023. године, одредбом члана 1. утврђени су висина,

услуге и начин исплате накнаде за употребу сопственог возила у службене сврхе док је чланом 2. предвиђено да запослени има право на накнаду трошкова приликом коришћења сопственог возила у службене сврхе. У члану 3. је прописано да употреба сопственог возила у службене сврхе подразумева одлазак, како у седиште фирме, тако и у ван седишта предузећа у току радног времена и ван радног времена као и на службени пут ради обављања посла из делатности предузећа. Правилником је дефинисано да налог за обављање послова из делатности предузећа ван седишта самог предузећа издаје одговорно лице предузећа и то директор или лице које он овласти док је чланом 4. предвиђено да се запосленом надокнађују трошкови за употребу сопственог возила од седишта предузећа па до места где треба да изврши службени посао као и трошкови превоза за повратак до седишта предузећа. Чланом 5. предвиђено је да запосленом који је упућен на обављање службеног посла приликом коришћења сопственог возила признаје се накнада у висини од 30% од цене једног литра утрошеног горива по пређеном километру ако законом није друкчије уређено а гориво се може надокнадити након подношења рачуна за утрошено гориво. Одредбом члана 6. назначеног правилника било је предвиђено да по налогу за коришћење сопственог возила треба да буде назначено: тип возила, рег.бр. возила, разлог путовања, место путовања и број пређених километара и то након повратка у седиште предузећа. Правилником о раду туженог од 22.06.2015. године према члану 43. предвиђено је да запослени има права на накнаду трошкова за коришћење сопственог возила у службене сврхе до износа 30% цене једног литра по пређеном километру док је чланом 45. прописано право запосленог и на солидарну помоћ односно у одређеним случајевима. У току поступка обављено је и вештачење од стране вештака економске струке на утврђивање висине утужених потраживања на основу документације тужених издатих путних налога количине утрошеног горива и пређене километраже.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужилаца неоснован. У погледу потраживања тужилаца АА и ВВ за исплату по основу употребе сопственог аутомобила у службене сврхе одбијен је захтев из разлога што путни налози који је сачинио тадашњи директор туженог нису садржали рубрику у којој би се уписивали пређена километража већа само одређену количину горива која је тужиоцима одобрена за коришћење сопственог возила у службене сврхе. Сходно томе суд није могао да прихвати налаз и мишљење вештака економско финансијске струке па је тужбени захтев одбио као неоснован.

Другостепени суд је делимично преиначио првостепену пресуду и закључио да је првостепени суд у погледу накнаде за коришћење приватног аутомобила тужилаца АА и ВВ из ... на утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право. Закључио је да је Правилником о накнади за употребу сопственог возила у службене сврхе чланом 5. предвиђено да се запосленом који је упућен у обављање службеног посла приликом коришћења сопственог возила признаје накнаду у висини од 30% од цене једног литра утрошеног горива по пређеном километру ако законом није друкчије уређено а такође му се кроз узето гориво може надокнадити коришћење сопственог возила а након подношења рачуна за утрошено гориво. Даље одредбом члана 6. одређено је да се новчана накнада за коришћење приватног аутомобила у службене сврхе исплаћује по налогу за коришћење сопственог возила у службене сврхе у којем је требало да буде назначено: тип возила, регистарски број возила, разлог путовања, место путовања и број пређених километара и то након повратка у седиште предузећа. Изведени докази указују на чињеницу да су тужиоци у утуженом периоду користили сопствена возила у службене сврхе, а вештачењем од стране вештака економске струке

утврђена је висина утужених потраживања и то на основу документације тужених односно издатих путних налога затим количине утрошених горива и пређене километраже. Стога је закључио да је у контексту таквог чињеничног стања тужбени захтев тужилаца АА и ВВ делимично основан и обзиром да је правилном утврђена висина потраживања путем вештачења то је преиначио првостепену пресуду и у том делу усвојио тужбени захтев тужилаца.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је правилно применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и у том делу усвојио тужбени захтев тужилаца. Изведени докази несумњиво указују на чињеницу да су тужиоци АА и ВВ користили своја возила у службене сврхе у назначеном периоду. У вези тога постоји документација која је правилно оцењена, а на основу такве документације вештачење је извршио и вештак економско-финансијске струке. Висина је правилно утврђена путем вештачења и у складу са Правилником о накнади за употребу сопственог возила у службене сврхе туженог па је правилно поступио другостепени суд када је преиначио првостепену пресуду у том делу. Правилником о накнади за употребу сопственог возила у службене сврхе туженог јасно је прописано на који начин се утврђује накнада у таквим случајевима. Вештак економско-финансијске струке је имао у виду назначене одредбе правилника, постојао је налог за коришћење сопственог возила у службене сврхе, а чињеница да у самом налогу није наведена пређена километража је пропуст туженог. Због пропуста туженог тужиоцу, који су користили приватна возила у службене сврхе не могу сносити одговорност.

Наводима из ревизије не доводи се у сумњу правилност побијане одлуке. У ревизији се углавном истичу наводи који су истицани у току поступка, а које је и другостепени суд правилно ценио.

Имајући у виду напред изнето, на основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић